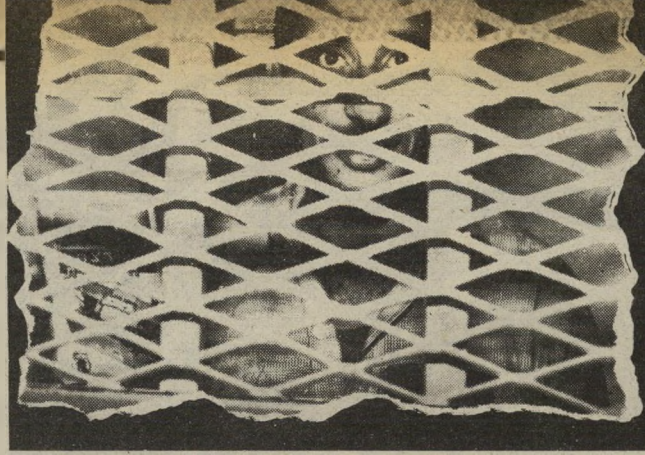

מכתבים מהנלא

גיתית איזרלוב הועברה לבית-כלא „נווה-תירצה“ היא מספרת על חייה שם ועל מחשבותיה

עם כניסת השנה החדשה הרי עברה גיתית איזרלוב לנווה-תירצה. הנאשמת המפורסמת מס' תררת בכל מקום, אבל היא מעדיפה את נווה-תירצה על בית-המעצר באבוכיב. כרגע היא עדיין במיון, אבל היא עומדת לעבור משם, תוך זמן קצר, לאגף הכללי, ולהתחיל לעבוד. בינתיים כבר ביקרו אצלה אמה ובתה וגם סניגורה, עורכי-הדין מאיר זיו.

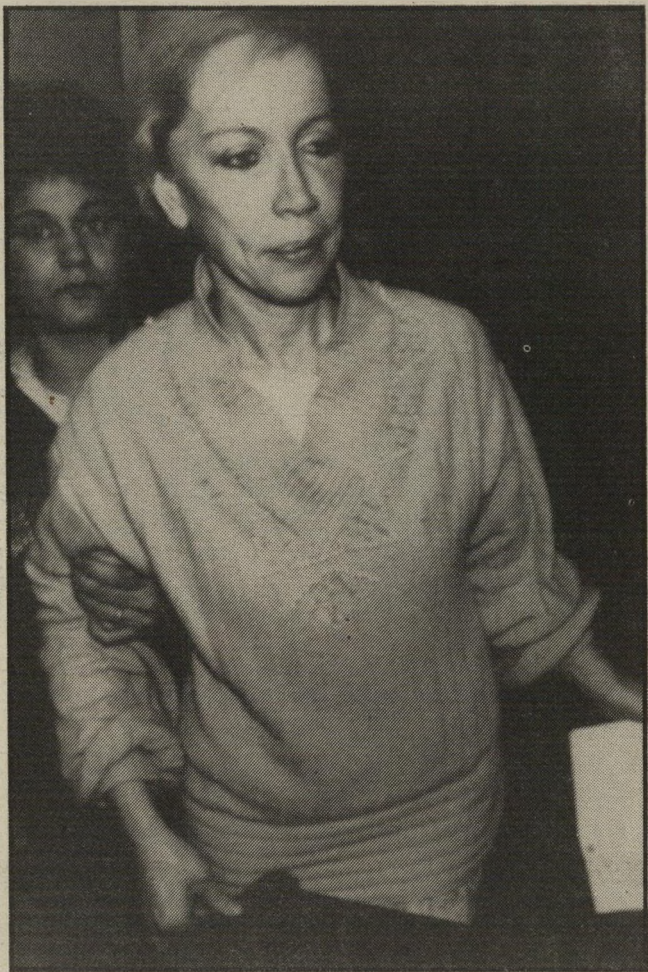
מספרת גיתית:
הימים האחרונים באבוכיב היו הרי בה יותר טובים מהראשונים. כתחילה ישנתי בבידוד מוחלט. כמי עט ולא יצאתי מהתא, אבל אחרי-כך התנדבתי לעבודות-נקיון באגף. שטפתי רצפות וניקיתי את תא היומנאית. זה היה הרבה יותר טוב מאשר לשבת בתא, ולא לעשות דבר.

אני דוגלת בנפש בריאה בגוף בריא, ולכן שמחתי להזדמנות לפעילות גופנית זו. אבל בעיקר היה טוב לראות שוב בני-אדם, לשוחח איתם ולשמוע מה הם חושבים עליי.

תוך ימים ספורים למדתי את כל רכילות האגף. על הסוהרות והעצירות, על חייהן הפרטיים והמישפטיים שלהן. היתה סוהרת אחת שריכלו עליה שיש לה רומאן עם שוטר נשוי, העובד כאגף-הגברים. היא לא ידעה שמרכלים עליה, וציפורה רימר, עצירה בענייני מירמה, שהיתה איתי בתא, עשתה לה תרגיל.

לציפורה רימר היה ספר על כשפים, איזה ספר סיני שבעזרת מטבעות וסימנים שונים אפשר היה לקרוא על-פיו עתידות. רימר שוחחה עם הסוהרת הזאת, ותוך כרי שיחה וקריאת עתידה רמזה לה על הרומאן שלה עם השוטר הנשוי. הסוהרת כמעט התעלפה. היא היתה כלייך נרגשת, עד שחשבה כי רימר היא מכשפה אמיתית.

אבל למרות כל הרברים האלה, אפשר לומר כי אבוכיב הוא מקום מגעיל ומשעמם. שמחתי מאוד כאשר העבירו אותי סוף-סוף לנווה-תירצה. מבחינת המינה, אבוכיב הוא בית מעצר מודרני והרש, בנוי בטון, לעו מצריפים נווה-הבולט ביותר הבנויים

גיתית

בנווה-תירצה

אווירה רגועה ושלווה. יש כאן קנטינה ואפשר לקנות סנון, בייסקוויטים ושמי פו. מי שהולכת לעבודה זכאית להי שאר מחוץ לחדר עד שעה 8 בערב. לאסירות-עולם, או כאלה שנידונו למאסר ממושך, יש בכלא חדרים ממש יפים, מצוידים במקלטי-טלוויזיה, רדיו וקישוטים שונים, כי זהו בעצם הבית שלהן לשנים הבאות.

אני מקווה מאוד שהכל ייגמר בש"כילי מהר, ולא אקבל תא עם טלוויזיה בנווה-תירצה.

ומעץ. הם עתיקים ודולפים בגשם. יש חמימות מסויימת בצריפים הקיטנים, המוקפים רשא. אהבתי מאוד לשמוע את הגשם והרוח המייללת, ולדמות לעצמי שאני בת העליה השנייה, חלוצה עם כובעי-טמבל וטוריה. גם האוכל כאן הרבה יותר טוב, הוא מגוון, ומקבלים יותר ירקות ופירות טריים. אבל הרבה הבולט ביותר כאן הוא היחס של הצוות לעצירות. בעוד שבאבוכיב הסוהרות תמיד כועסות, צועקות ומקללות, בנווה-תירצה יש

במדינה

משפט הפסיכופאת אחרי ה„טיפוס“

השופטת קראה לחליוה „פסיכופאת“ סניגוריו ביקשו את פסילתה

חמש שנים אחרי שהשופטת ויקטוריה אוטרובסקיכהן הסעירה את המדינה כאשר קראה בלישכתה לאה"רון אבוכיב ציירא „הטיפוס הזה“, עשתה זאת השופטת שולמית ולנשטיין שוב. לרברי עורכי-הדין שימעון שובר ושמואל סף, סניגוריו של שלמה חלי"ווה, הנאשם ברצח החיילת אורלי רובי, אמרה להם השופטת ולנשטיין בלישכתה: „אל תיגררו אחרי כל מה שהפסיכופאת הזה רוצה.“

דבריה אלה של השופטת צורפו לכמה וכמה טענות אחרות שיש לסניגורים על הרכב השופטים הדנים בתיק, והם ביקשו את פסילתם.

אחרי שהשופטת ולנשטיין והשופטים יעקב קרמי ועדנה שקפי רחו את בקשת הפסילה של הסניגורים, עירערו הסניגורים לבית-המישפט העליון, ו"שם העלו לראשונה את סיפור ה„פסיכופאת“. לשאלתו של נשיא בית-הדין מישפט העליון, מאיר שמגר, מדוע לא טענו טענה זו בבית-המישפט דלמטה, אמרו כי קיוו שבית-המישפט המחוזי יפסול את עצמו בגלל הטענות הנורספות שהעלו, ולא רצו להביך את עצמם ואת השופטת כטענה זו. אבל כאשר ראו שאין להם ברירה, ואחרי התלבטויות רבות, החליטו להעלות טענה זו לפני בית-המישפט העליון.

הסניגורים קראו היטב את החלטתו של השופט משה לנרובי, מי שהיה נשיא בית-המישפט העליון, שדן בבקשת הפסילה של השופטת אוטרובסקי"כהן בגלל ה„טיפוס“, ומצאו כי נכתב שם שאין הוא מאשים כלל את הסניגורים על שהעלו טענות פסילה מסוג זה נגד השופטת. אז אורו אומץ ועשו זאת.

לא כמזהירים. השופט שמגר שמע את טענותיהם של הסניגורים ואת תשובתה של התובעת, נורית שניט, והחליט להחזיר את הדיון לשופטי בית-המישפט המחוזי. אם החליטו השופטים שלא לפסול את עצמם, יש לשער כי הסניגורים הזריזים יעריעו עלייך שוב. וכך ייכנס מישפט רצח אורלי רובי לשנתו השלישית.

החיילת הצעירה נאנסה ונרצחה, וגופתה נמצאה ליד נתניה. שלמה חליווה, המכונה „האנס הבכיי“, היה אומנם כלוא אז בבית-הסוהר, אך לריברי התובעת ניצל את יום חופשתו ויורד יחד עם החיילת מהאוטובוס, שהביא אותה מחיפה לנתניה. בשביל האפל שבו הלכה החיילת לביתה רצח אותה חליווה.

עשרות עדים נשמעו מצד התביעה, ועשרות רבות יותר מצד ההגנה. כעת נותרו עוד מיספר מועט של עדי-ההגנה, כמה עדי-הזוהמה מצד התביעה, ואחרי-כך רק יגיע מועד הסיכומים.

איש אינו ממחר בתיק זה, מאחר שחליווה נמצא במאסר עד לסוף המאה בגלל כמה וכמה מיקרי אונס.

דרכי חיים האיש שלא רצה עזרה

נכה-מלחמה גילה על בשרו איך חיים מקיצבת הביטוח הלאומי

זהו סיפור יוצא-דופן, ספיח קפקאי של הפגנת-הנכים שנערכה ביום הראשון בתל-אביב, פן עגום של חיינו כאן ועכשיו.

זהו הסיפור: במחצית 1948, קצת אחרי ההפוגה השנייה במלחמת-העצמאות, שב דויד זלקו, שוטר ממיטרת הישובים, אל בית-הוריו בירושלים. לחופשה של 24 שעות. הוא ירד מהאוטובוס, שהביאו אל כיכר הדווידקה. דקה אחת אחרי-כך התפוצץ פגז בקירבת האוטובוס. זלקו

נפצע, גופו התמלא בריסיסים. הרופאים אמרו לו שאין טעם לנתחו. עד סוף ימיו יטיילו הריסיסים בגופו, יכאיבו לו כאיב ובסתיו.

„בשנים הראשונות כמעט שלא כאב“, אומר זלקו, „ואני לא רציתי לפנות לצבא כדי לקבל אחו"ינכות. אני נולדתי כדי לתת למדינה, ולא כדי לקחת.“

„חברים אמרו לי: אתה שמוק; לך תבקש כסף, עזרה; לא רציתי. גם ככה הצלחתי יפה.“

איפה הכבוד? רון זלקו, בנו הבכור, נשא לאשה את רנה פלר, נערת-ישראל. הם התיישבו בקנדה ופתחו מכוון-כושר. ב-1980 נסע דויד אליהם, לעבוד במכון שלהם.

בקנדה התחילו הכאבים הנושנים. זלקו נותח בבירכו. הרופאים הקנדים הכטיחו לו שתוך חודש יוכל להלך בכיטחון גמור, כמו לפנים.

חודשיים אחרי הניתוח חזר זלקו

שופטת ולנשטיין. אל תיגררו אחרי..."

נכה זלקו פגז בכיכר הדווידקה

לארץ. הכאבים לא פגו. להדפך. התיחוקו. הרופאים הישראלים איתרו את מקור הבעיה: פרק הירך. רסיס עתיק של הפגז הוא שחק את החסוס וגרם לכאבי-תופת. הפיתרון — ניתוח להשתלת חסוס מלאכותי.

בינתיים כמעט ואיבד זלקו את כושר-ההליכה. הוא נעזר במקל. גם פרנסה אין לו. בעוד הוא דן עם פקידי הביטוח הלאומי על גובהם של אחו"י הנכות, הוא מקבל תגמול של נכה, גשווי פלוס ילדה — 532 שקלים חודשיים.

„ובזה אני צריך לחיות. ואיפה הכבוד? ואיך חיים מסכום כסף כזה? אילו הייתי נכה צה"ל הייתי מקבל בדיוק פי שלושה!“

„מאז שחזרתי מקנדה, לפני שנה וחצי, לא ביקרתי בקולנוע או בתיאטרון, לא קניתי לעצמי או לאשתי שום דבר. אני רק יושב בבית, אוכל, ישן וכותב מיכתבים לראשה-המשלה, ל"שרי-האוצר ולביטוח הלאומי.“